Nr. 3 **Nasza Poradnia** Rok 5

Gospodarcza - Prawna - Podatkowa

Co należy wiedzieć o nowym podatku gruntowym / Z dniem 1 kwietnia 1938 r. obowiązują stawki jednolite

W myśl ustawy z dnia 1 grudnia 1936 r. (Kodeks prawny Rzeszy str. 961) i rozporządzenia wykonawczego ustawy o podatku gruntowym z dnia 1 czerwca 1937 r. wchodzi z dniem 1 kwietnia 1938 r. w życie całkowita reorganizacja podatków gruntowego i gminnego (Grund- und Gemeindesteuer). Jak wiadomo, właściciel realności gruntowej (domu) płacił dotychczas tytułem podatku gruntowego miesięcznie 20 fen. od tysiąca ogólnej wartości gruntu. Stopę tę ustaliły odnośne urzędy katastralne na odnośnych formularzach (Grundvermögensteuerbescheid). Dla właścicieli zagród rolnych (dom z rolą) obowiązywały dotychczas następujące stopy podatkowe: Od pierwszych 10.000 mk. posiadłości gruntowej płaciło się 10 fen, od następnych 30.000 mk. 15 fen. itd. i to od każdego tysiąca i miesięcznie. Atoli w ostatnich latach rolnicy jako tacy nie byli już zmuszeni do płacenia podatku gruntowego. Na podstawie podatku gruntowego oblicza się podatek gminny, który gmina ściąga w formie dodatków w stawkach setnych (Hundertsätze). Zrozumiemy to na przykładzie. Przypuśćmy, że właściciel domu płaci rocznie 30 mk. podatku gruntowego, wówczas przy doliczeniu 500% dodatku gminnego podatek gminy wynosi 150 mk. rocznie. Stosownie do zamożności gminy obowiązywały w poszczególnych prowincjach i miastach Rzeszy Niemieckiej rozmaite stopy podatku gminnego. Celem zrównania różnicy wysokości podatku gminnego do jednolitego poziomu na całym obszarze Niemiec, obowiązywać będzie z dniem 1 kwietnia br. jedna i ta sama norma, która przy obliczeniu podatku gruntowego opierać się będzie na wartości nominalnej (Einheitswert), którą ze swej strony ustalił odnośny urząd skarbowy w dniu 1 stycznia 1935 r. Na podstawie wspomnianej wartości nominalnej urzędy skarbowe obliczają wysokość stopy podatkowej, przesyłając orzeczenie każdemu poszczególnemu podatnikowi.

W myśl § 28 w sprawie przeprowadzenia ustawy podatkowej stopy podatkowe dla zagród rolnych i leśnych wynoszą:

1) dla pierwszych rozpoczętych lub pełnych 10.000 RM. wartości nominalnej 8 od tysiąca,

2) dla reszty wartości nominalnej 10 od tysiąca.

Przykład:

Wartość nominalna posiadłości rolnej wynosi 12.000 RM. Stopa podatku gruntowego wynosi zatem
8 od tysiąca z 10.000 RM = 80,— RM
10 od tysiąca dla reszty, czyli z 2.000 RM = 20,— RM
100,— RM

Suma miernicza (Steuerbetrag) w powyższym wypadku wynosi zatem 100,— RM. Kwota ta, jak niektórzy mylnie twierdzą, nie będzie podjęta tytułem podatku, lecz tworzy tylko podstawę dla obliczenia podatku gminnego. Jeżeli np. gmina w porozumieniu z kompetentną władzą podwyższy sumę mierniczą o 100%, wówczas podatek gruntowy wynosi 100 RM. O ile gmina miast o 100% podwyższy sumę mierniczą o 160%, wówczas z dniem 1 kwietnia 1938 r. podatek gruntowy wynosić będzie 160 RM. itd.

Dla zabudowanych posiadłości gruntowych (dom z rolą) obowiązują następujące stawki podatkowe:

Grupy posiadłości gruntowych wzgl. grupy wartości	Grupy gminne		
	a	b	c
	do 25 000 mieszkańców	ponad 25 000 do 1 000 000 mieszkańców	powyżej 1 000 000 mieszkańców
	od tysiąca	od tysiąca	od tysiąca
I. Stare zabudowania (mieszkania jednofamilijne tylko dla części wartości nominalnej, przekraczającej 80 000 RM).	10	10	10
II. Mieszkania jednofamilijne starszych zabudowań dla pierwszych rozpoczętych lub pełnych 80 000 RM wartości nominalnej	10	8	6
III. Nowe zabudowania (dla mieszkań jednofamilijn. tylko dla części wartości nominalnej, przekraczającej 80 000 RM).	8	7	6
IV. Mieszkania jednofamilijne nowych zabudowań dla pierwszych rozpoczętych lub osiągniętych 80 000 RM. wartości nominalnej.	8	6	5

Za zabudowania stare liczy się posiadłości gruntowe, które do 31 marca 1924 r. zostały kompletnie wykończone i mogły być zamieszkane.

Do zabudowań nowych (III i IV tabela) zalicza się budynki, wykończone i zamieszkane po 31 marca 1924 r.

Od ¼ podatku gruntowego są zwolnione:

1. domy mieszkalne, które w czasie od 1 kwietnia 1924 r. do 31 marca 1931 r. zostały zamieszkane, a które do 31 marca 1938 r. nie zostaną wciągnięte do listy płatników pełnego podatku gruntowego;

2. Domy mieszkalne, które na podstawie ustawy o obniżce podatku z dnia 1 grudnia 1930 r. zostały zwolnione od obowiązku uiszczania podatku gruntowego;

3. Mieszkania drobne (Kleinwohnung), **które w myśl ustawy z dnia 21 września 1933 r. zostały z podatku gruntowego zwolnione.**

Orzeczenie podatkowe (Steuermessbescheid) zostaną wszystkim właścicielom domów i rolnikom doręczone w najbliższym czasie. O ile płatnik swego czasu nie wniósł sprzeciwu przeciw orzeczeniu wartości naminalnej, na podstawie której oblicza się wysokość podatku gruntowego, nie może już tego uczynić obecnie. Rewizja orzeczenia dopuszczalna jest tylko wówczas, jeżeli odnośny urząd skarbowy wskutek pomyłki dokonał fałszywego obliczenia podatku gruntowego. Wypadki takie atoli zdarzają się bardzo rzadko, gdyż władze skarbowe przed wysłaniem orzeczenia na ręce płatnika, poddają go skrupulatnej kontroli.

Reforma podatku zarobkowego

Zarobek miesięczny do 84,50 mk. wolny od podatku — Ważne zmiany podatku dochodowego

W tych dniach rząd Rzeszy wydał nową ustawę, regulującą od podstaw podatek dochodowy (Einkommensteuer). Ustawa ta przewiduje szereg zmian o doniosłym dla podatników znaczeniu.

W związku z tym minister finansów Rzeszy opublikował przepisy wykonawcze w sprawie podatku zarobkowego (Lohnsteuer), które poniżej przytaczamy:

A. Podatek kościelny

Jak wiadomo, dotychczas podatek kościelny płaciło się w nieograniczonej wysokości stosownie do dochodów podatnika. Im płatnik większe posiadał dochody, tym wyższy płacił podatek kościelny. Poza tym niektóre gminy kościelne uchwalały szczególnie wysoką stopę podatku kościelnego, zużywając pobory na różne kościelne cele dobroczynności.

Obecnie na podstawie powyższego zarządzenia podatek kościelny został poważnie ograniczony i nie może przekraczać 2% łącznej sumy dochodowej po wyrównaniu strat.

B. Zapomogi dla nowożeńców

Zapomogi pieniężne, udzielane przez państwo z tytułu zamążpójścia (Heiratsbeihilfe) wolne są od podatku, o ile nie przekraczają 600 mk.. Obok jednorazowych zapomóg po narodzeniu dziecka (Geburtsbeihilfe), udzielane będą w przyszłości bieżące tego rodzaju zapomogi, które będą wolne od podatku pod warunkiem, że zarobek miesięczny pracobiorcy nie przekracza **520 mk.** Jednorazowa zapomoga z tytułu narodzin dziecka nie podlega opodatkowaniu, o ile nie przekracza **520 mk.** Przepisy wykonawcze orzekają, **że w przyszłości również zarobkujące mężatki mają prawo do korzystanie z ulg podatkowych, przyznanych im z racji posiadania licznego potomstwa** (Kinderermässigung).

Władze skarbowe uwzględniały dotychczas nadzwyczajne obciążenia tylko wówczas ,jeżeli podatnik miał dochodu najwyżej **20.000 mk.** i ponad dwoje dzieci. **Mocą powyższej ustawy granice te zostały zniesione tak, iż w przyszłości nadzwyczajne obciążenia (długi, wysokie spłaty itd.) będą uwzględniane niezależnie od wysokości dochodu. Stanowi to dla rodzin, obarczonych licznym potomstwem, poważną ulgę.**

C. Kwestia rasowości

Nowa ustawa podatku zarobkowego zawiera znamienną klauzulę. **Z wszystkich ulg podatkowych, uchwalonych dla dzieci, nie mogą pod żadnym warunkiem korzystać dzieci rodziców żydowskich; inaczej mówiąc rodziny żydowskie zobowiązane są do płacenia pełnego podatku dochodowego i zarobkowego i żaden wzniesiony z ich strony wniosek o obniżenie stopy podatkowej nie zostanie uwzględniony.**

D. Podatek zarobkowy

Dotychczasowa najniższa stopa wolnego od podatku zarobku wynosiła miesięcznie 80.08 do 91 mk. Obecnie wynosi ona 84,50 do 91 mk. **Kto zatem zarabia miesięcznie poniżej 84,50 mk., nie musi płacić podatku zarobkowego. Zarządzenie to dotyczy w pierwszym rzędzie najniższe warstwy klas robotniczych, których zarobek tygodniowy nie przekracza 20 mk.**

Ochronne zarządzenia policyjne w sprawie zwalczania pryszczycy

Minister spraw wewnętrznych Rzeszy wydal w dniu 9 XII 1938 r. specjalne zarządzenia ochronne w sprawie zwalczania zarazy pyska i racic, która jak wiadomo grasuje jeszcze w niektórych prowincjach Rzeszy niemieckiej, szczególnie na Śląsku Opolskim.

Poniżej przytaczamy najważniejsze ustępy powyższych zarządzeń, które dla każdego rolnika i hodowcy bydła mają poważne znaczenie.

W razie pojawienia się w jakiejś zagrodzie rolnej zarazy pyska i racic, odnośna stacja weterynaryjna winna również zawsze zbadać stan zdrowia wszystkich tych osób, które w ostatnich 7 dniach przed wybuchem pryszczycy znajdowały się lub odwiedzały zarażone gospodarstwo. Pryszczyca bowiem, jak wiadomo udziela się i ludziom, szczególnie po wypiciu mleka zarażonej krowy..

O ile w tym czasie domownicy lub komornicy zamieszkują w jednym i tym samym domu, w którym znajduje się zarażone bydło, władze policyjne przeprowadzają 8-dniową dokładną obserwację wszystkich domowników i komorników. W czasie tym z obory nie wolno wyprowadzać na podwórze lub ulicę żadnej sztuki bydła, lub — za specjalnym tylko zezwoleniem władz — wolno to uczynić dla celów natychmiastowego uboju. Wstęp obcym osobom do zarażonego chlewa jest surowo wzbroniony. Wyjątek stanowi tu tylko lekarz-weterynarz. O ile bydło traci apetyt, cmoka lub wydaje gęstą ślinę, co jest pierwszą oznaką zarazy, właściciel winien natychmiast za-

wiadomić najbliższy posterunek policyjny.

Przebywające lub zatrudnione w zarażonej zagrodzie osoby nie mogą pod żadnym warunkiem wstępować do zdrowych zagród, chyba że poddają się gruntownemu zabiegowi dezynfekcji.

W celu skutecznego wytępienia świeżo zarażonego gospodarstwa, nadprezydent rejencji może zarządzić, by wszelkie zamieszkałe tam osoby nie opuszczały gospodarstwa na ściśle określony czas. Są one niejako więźniami na własnej zagrodzie. Środek ten atoli jest niekiedy konieczny ze względu na wielkie pierwiastki chorobotwórcze pryszczycy.

W obrębie całego okręgu izolacyjnego (Sperrbezirk) stajnie i obory, w których znajduje się zarażone bydło, może odwiedzać tylko właściciel, hodowca, lub parobek, który od dłuższego czasu bydło zaopatrywał.

W razie nagłej potrzeby, zmuszającej właściciela lub hodowcę do opuszczenia swojej nawiedzonej epidemią zagrody, poddawany jest uprzedniej, gruntownej dezynfekcji.

W strefie izolacyjnej (Schutzzone) nie mogą w myśl zarządzeń ochronnych przebywać rzeźnicy, handlarze, o ile w pobliżu znajdują się zagrody rolne. Pod żadnym warunkiem nie mogą oni wstąpić do obory, w której znajduje się chore bydło. Pryszczyca bowiem jest tak zaraźliwa, że wystarczy zetknąć się z zarażonym bydłem, by przenieść ją na zdrowe bydło. Miejscowa władza policyjna może tu dopuścić do wyjątku tylko w nagłych wypadkach.

Poza tym w całym obwodzie izolacyjnym władze policyjne mogą zarządzić, by wszelki drób (kury, gęsi, kaczki, indyki itd.) nie opuszczały podwórza i nie przenosiły zarazy na zdrowe gospodarstwa.

Zarządzenia powyższe określają jeszcze sposoby transportu bydła rzeźnego, rozpłodowego itd. Przepisów tych nie będziemy tu atoli bliżej przytaczać, gdyż dotyczą wyłącznie handlarzy.

Kto pokrywa straty, wyrządzone przez pryszczycę?

Wysokość odszkodowania zależna jest od wysokości szkód

Zaraza pyska i racic, jaka mimo pewnego zastoju grasuje jeszcze w niektórych prowincjach rolniczych Rzeszy nasuwa aktualne pytanie na temat odszkodowania za straty, jakie poszczególny hodowca poniósł w dobytku chlewnym. Wysokość poniesionych wskutek pryszczycy szkód gospodarczych da się ustalić tylko bardzo pobieżnie, gdyż właśnie przy zarazie pyska i racic strata objawia się nie tylko przez chorobę i śmierć bydła, lecz co więcej, wartość zdrowych jednostek obniża się znacznie, a gospodarka na czas trwania epidemii ulega zastojowi, co dla odnośnego rolnika i gospodarza oznacza poważną stratę. Znakomity znawca pryszczycy, dyr. W. Beinzger z Berlina opublikował na łamach czasopisma „Der deutsche Volkswirt“ ciekawy artykuł, w którym zaznaczył, że łączne straty z przebiegu pryszczycy są 7 razy większe, niż śmierć porażonego bydła. Artykuł ten omawia również kwestię państwowego odszkodowania w myśl ustawy o tępieniu zarazy bydła w Rzeszy. Przepisy w sprawie odszkodowania przewidują tylko minimalną stawkę odszkodowawczą. Poza tym poszczególne prowincje uchwalalają od siebie stosowną do rozmiarów pryszczycy sumę odszkodowawczą.

Gospodarcze wyrównanie szkód od pryszczycy następuje w myśl obowiązujących przepisów tylko częściowo. Jest to tak zw. **odszkodowanie od zarazy.** Dalsze wyrównanie szkód, (np. wskutek straty mleka itd.) przyjmuje na siebie towarzystwo ubezpieczeniowe od bydła (Tierlebensversicherung), które stosownie do umowy ubezpieczeniowej i ogólnych przepisów asekuracyjnych pokrywa tylko straty na wypadek śmierci zarażonego bydła ,o ile oczywiście hodowca zastosował się do policyjnych przepisów ochronnych (seuchenpolizeiliche Vorschriften). Poza tym towarzystwo ubezpieczeniowe pokrywa straty powstałe po wygaszeniu zarazy np. jeżeli bydło po szczęśliwym przejściu pryszczycy zapadnie na inną chorobę, a której przyczyny należy dopatrzeć się w zarazie pyska i racic. Wysokość premii odkszkodowawczej zależy w każdym wypadku od wysokości strat.

Zbyteczna racja mleka musi być oddawana

Znamienne orzeczenie wyższego sądu krajowego w Kilonii

Narodowo socjalistyczna „Landpost“ w wydaniu z dnia 4 lutego 1938 r. pisze:

Rolnik R. z Szlezwigu-Holsztyna był zobowiązany odstawiać do mleczarni zbyteczną ilość mleka, którego nie zużył na potrzeby swojej posiadłości. Wymieniony atoli zbyteczne mleko wlewał do paszy cielętom i świniom. Rolnikowi wytoczono postępowanie karne, w rezultacie czego odbyła się rozprawa przed sądem ławniczym, który sprecyzował skargę na podstawie § 10 ustawy o połączeniu niemieckiej gospodarki mlecznej z dnia 17 kwietnia 1936 r. Sąd wyszedł z założenia, że oskarżony dodawając do paszy bydłu zbyteczną rację mleka, wykroczył przeciw obowiązkowi odstawy mleka, skutkiem czego pokrzywdzona została ludność miejska, która korzystać musi z przetworów mlecznych w mleczarniach miejskich. Oskarżony bronił się twierdzeniem, że spasając mleko działał w interesie wyhodowania pełnowartościowej klasy trzody chlewnej. Zasądzony odwołał się do orzeczenia drugiej instancji, która atoli rewizję wyroku odrzuciła, zatwierdzając wyrok pierwszej instancji. Sprawa oparła się o wyższy sąd krajowy w Kilonii, który również zatwierdził wyrok poprzednich instancyj, motywując orzeczenie tym, że § 4 ustawy o połączeniu niemieckiej gospodarki mlecznej z dnia 17 kwietnia 1936 r. wyraźnie orzeka, iż należy uwzględnić potrzeby i wymagania ogółu ludności w myśl hasła: dobrobyt jednostki musi ustąpić dobrobytowi ogółu.

Budować okna i wentylatory w oborach!

Światło i powietrze — warunkiem rozwoju trzody chlewnej

„Reichsgesetzblatt" w nr. 6 z dnia 25 stycznia 1938 r. przynosi znamienne zarządzenie ministra pracy Rzeszy w sprawie dostatecznego oświetlenia i wietrzenia obór i stajen. Zarządzenie to, które minister pracy wydał na wniosek ministra Rzeszy dla spraw wyżywienia i rolnictwa, oraz stanu żywicielskiego, przedstawia się w praktyce, jak następuje:

Każdy rolnik wie, że im stajnia lub obora lepiej oświetlona lub wietrzona, tym krowy dają więcej mleka, bydło lepiej się rozwija i odporniejsze jest na różne zarazki chorobotwórcze itd. **Celem podniesienia produkcji trzody chlewnej zarządzenie powyższe orzeka, że odnośny urząd budowlany może zezwolić na wbudowanie do stajen lub obór zagród rolnych okienek lub wietrzników (Lüftung) w murach, graniczących lub znajdujących się w pobliżu sąsiednich zabudowań. Zezwolenie takie może władza budowlana udzielić nawet wbrew zgody sąsiada, o ile oczywiście nie poniesie on skutkiem tego poważnych szkód** (np. przez wyziewy bydła, wydobywające się przez okno lub wentylator na podwórze sąsiada itd.).

Zarządzenie powyższe wejdzie ostatecznie w życie w dniu 1 stycznia 1941 r., by odnośnym rolnikom lub hodowcom bydła dać dostateczny czas na usunięcie braków przez wbudowanie do obór okien i wentylatorów.

Powierzchnia oświetlenia (okno) według ustawy powinna obejmować $^1/_{15}$ — $^1/_{20}$ ogólnej powierzchni obory, to znaczy na 15 — 20 mtr. kwadratowych powierzchni obory, powierzchnia okna wynosić musi przynajmniej 1 metr kwadratowy itd. Do budowy okienka gospodarze winni wybrać stronę południową lub południowo-wschodnią, by w chlewie było jak najwięcej słońca i ogrzanego powietrza.

Celem uniknięcia chłodów i umożliwienia światłu dostępu do całej obory, okna winny być wymurowane możliwie wysoko nad powałą (sufitem). Dzięki temu sufity zabezpieczy się przed szkodliwym działaniem wilgoci, a bydło w rzęsiście oświetlonej oborze wyda lepszy plon.

Należy wystrzegać się przeciągów, które tak jak człowiekowi tak i bydłu są szkodliwe. Dlatego należy umieszczać wentylatory w górnej szęści ściany poniżej powału. W dolnej części ściany wentylatora nie należy budować.

Wykroczenia przeciw ustawie licencjalnej podlegają karze

W pewnej gminie pow. gliwickiego właściciel 2-letniego nie dopuszczonego do licencji (ungekört) buhaja pozwolił zwierzęciu swobodnie paść się na pastwisku z krowami. Miejscowy przywódca włościan (Ortsbauernführer) zwrócił gospodarzowi uwagę na przepisy w sprawie kopulacji (Körung) bydła z dnia 26 maja 1936 r., w myśl których buhaj nie dopuszczony do licencji nie może przebywać na łące wraz z krowami.

Na uwagę przywódcy włościan gospodarz nie zareagował, wobec czego władze policyjne nałożyły na niego karę pieniężną w wysokości 20 mk. wzgl. 5 dni aresztu. Kara wymierzona została na podstawie §§ I i 29, ustępu 1a ustawy kopulacyjnej z dnia 26 maja 1936 r..

Wypadek powyższy stanowi dla hodowców nie dopuszczonych do rozpłodu zwierząt (Vatertiere) ostrzeżenie i obowiązek, polegający na izolowaniu takich zwierząt od krów w celu uniknięcia kopulacji. W myśl rozporządzenia naczelnego przywódcy włościan (Reichsbauernführer) z dnia 2 grudnia 1937 r. stacje, lub urzędy licencjalne (Köramt) zobowiązane są do bezwzględnego pociągania do kary wszystkich, nie stosujących się do powyższych przepisów, przy czym nieznajomość przepisów tych nie chroni od kary.

Obowiązkowa buchalteria

dla warsztatów rzemieślniczych z dniem 1 kwietnia 1938 r.

Centralne zjednoczenie niemieckich rzemieślników w porozumieniu z komisarzem Rzeszy dla **spraw stabilizacji cen wydał w tych dniach zarządzenie, w myśl którego z dniem 1 kwietnia 1938 r. wszelkie przedsiębiorstwa i warsztaty rzemieślnicze, wniesione do kartelu rzemieślniczego (Handwerksrolle) zobowiązane są do prowadzenia księgowości (buhalterii). Nie dość na tym. Księgowość musi być prowadzona bieżąco i dokładnie, słowem, ściśle według wszelkich zasad kupieckich. W związku z tym każdy mistrz rzemieślniczy zobowiązany jest do uczęszczania na założone w tym celu kształceniówki (Schulungsveranstaltung). Opornym lub nie stosującym się do powyższego zarządzenia rzemieślnikom grozi kara porządkowa w wysokości, którą uzna za stosowną nadmistrz (Obermeister) danego cechu rzemieślniczego. Kary porządkowe wymagają uprzedniego zezwolenia odnośnego prezydenta izby handlowej.**

Kara za odmowę p... ania personalii

W myśl § 360 kodeksu karnego grozi kara każdemu, kto wobec władzy państwowej lub urzędnika policyjnego odmawia podania swego nazwiska, zawodu, miejsca zamieszkania, przynależności państwowej, itd. lub podaje nieściśle albo wręcz fałszywie. Zachodzi to wówczas, jeżeli u...nik znajduje się w służbie i jako taki działa w imi... ...twa. Uciekanie się do kłamstwa lub odmawiani... ...h personalii przedstawicielowi władzy państwowej oznacza pewnego rodzaju obrazę państwa, które urzędnik reprezentuje.

Z doświadczeń i informacyj, podanych w „Poradni", nie można wobec nas wywodzić żadnych zobowiązań i odpowiedzialności jakiegokolwiek rodzaju.

Redakcja